

Hồi 106

Mã Quân Vũ Dùng Trí Phá Lâm Hoa
Trận

M

ã Quân Vũ chạy chưa bao lâu đã đến chỗ Huyền Thanh đạo trưởng và Tĩnh Huyền đạo trưởng lâm nạn.

Chàng thấy hai người đang ngồi bó gối suy nghĩ, liền mỉm cười cúi đầu xá một cái rồi nói:

- Xin sư phụ và Tĩnh Huyền đạo trưởng an lòng, có đệ tử vào đây tiếp ứng.

Bây giờ Hoàng Chí Anh và Lý Thanh Loan cũng chạy vòng đến nơi, và năm cô thiếu nữ cũng đã núp mình ở trong trận hoa.

Bên ngoài quần hào thấy thân hình Quân Vũ mất hút, và tiếng nhạc thoát nhiên cũng dừng lại, im phăng phắc.

Huyền Thanh đạo trưởng thấy có Mã Quân Vũ đến liền ứng tiếng nói:

- Đồ đệ ! Trận hoa này không giống như trận hoa ở trong đáy hang trên Quát Thương Sơn thuở nọ. Những cây này làm toàn bằng sắt cứng, không thể nào phá huỷ đi được.

Mã Quân Vũ nói:

- Nhưng đã là trận hoa thì nguyên tắc cấu tạo cũng chẳng khác gì, nếu có khác là trong trận hoa này có tiếng nhạc. Vậy sư phụ đừng lo, con xin đi tìm các cô nữ nhạc ấy mà trừ đi thì êm.

Huyền Thanh đạo trưởng chưa kịp nói thì Quân Vũ đã quay mình đi, và dặn Hoàng Chí Anh cùng Lý Thanh Loan:

- Sư huynh và sư muội hãy đứng đây, nếu gặp trường hợp địch thủ tấn công thì cứ theo phương hướng mà thoát ra, không đến nỗi bị khốn đâu.

Quân Vũ vừa rời khỏi Huyền Thanh, đã nghe xa xa tiếng nhạc rập rền. Chàng lần bước đi khắp nơi nhưng không thấy một nữ nhạc nào cả.

Tiếng nhạc hình như đưa tâm hồn lên ngất mấy tầng mây, làm cho thần trí hỗn loạn, không còn phân định được phương hướng nữa.

Quân Vũ chạy một lúc rướm mồ hôi trán mà vẫn không tìm thấy cô nữ nhạc nào, bên tai chàng vẫn nghe tiếng nhạc rập rền. Chàng tức giận, vung chưởng đánh vào một cây hoa trước mặt.

Cây hoa xiêu xuống, tức thì trước mặt chàng loáng thấy có bóng một thiếu nữ cầm đàn bỏ chạy.

Chàng dùng thuật Ngũ Hành Mê Tung đuổi theo. Chỉ lác mình một cái chàng đã chớp được một thiếu nữ cầm đàn.

Chàng vội điểm vào huyết đạo của cô nữ nhạc đó, rồi đi tìm bắt các cô nữ nhạc khác.

Cứ mỗi lúc chàng nghe tiếng nhạc trỗi lên gần đó thì chàng xuất chưởng đánh vào một thân cây, và một thiếu nữ hiện ra.

Chỉ chốc lát, chàng đã điểm huyết năm cô nữ nhạc, và tiếng nhạc trong trận hoa không còn nữa.

Bây giờ Mã Quân Vũ mới biết trận hoa này chỉ nguy hiểm ở tiếng nhạc còn cây hoa dù bằng sắt thì đối với chàng cũng chẳng sợ gì.

Chàng nhận định phương vị, và trở lại chỗ Huyền Thanh đạo trưởng.

Chàng cúi mình nói chuyện với Huyền Thanh:

- Thưa sư phụ, các nữ nhạc đã bị con điểm huyết cả rồi, giờ đây chỉ còn cách chặt mấy cây hoa để phá Lâm Hoa Trận.

Huyền Thanh đạo trưởng nói:

- Ta đã nghĩ đến việc ấy, nhưng cây hoa này bằng sắt cứng lắm làm sao phá huỷ được.

Mã Quân Vũ thưa:

- Sư phụ có bảo kiếm, con nghĩ dù là sắt đá cũng có thể chém đứt chớ.

Huyền Thanh đạo trưởng nhớ lại liền rút cây bảo kiếm đeo trong mình chặt nhẹ vào gốc cây gần đó. Cây hoa gãy đứt làm hai.

Huyền Thanh đạo trưởng mừng rỡ trao cây bảo kiếm cho Quân Vũ và nói:

- Được rồi ! Con hãy lấy kiếm này mở ra một con đường và mời các vị trưởng bối thông qua trận này.

Mã Quân Vũ tiếp lấy bảo kiếm, chặt vào mấy cây hoa gần đấy.

Lúc này công lực của chàng không phải tầm thường, mỗi nhát kiếm chém xuống là chàng đã hạ ngay được một cây hoa.

Chỉ chốc lát, chàng đã chặt gãy mười ba cây. Toàn trận đều không còn một công hiệu nào nữa.

Thì ra những cây mà Quân Vũ vừa chặt chính là những cây đứng chủ vị trong hoa trận.

Chàng cầm kiếm chạy ra ngoài kêu lớn:

- Quý vị tiền bối ! Xin mời quý vị nào đây để thông qua trận này.

Thiên Hồng đại sư thấy Quân Vũ bình yên trở ra, lòng hớn hỏ nói lớn:

- Thật là bậc anh hùng trong niên thiếu.

Bây giờ Thiên Hồng đại sư mới mạnh dạn bước vào trận hoa.

Trận hoa này chiếm hơn hai mẫu đất, bên trong chỗ nào cũng có trồng cây. Nhưng khoảng cách đều đặn, chứng tỏ do tay người bố trí.

Quân Vũ đã chặt hết mười ba cây, và mở ra một đường đi, nhưng đối với các cao thủ trong quần hùng vẫn còn thấy như mờ mịt, không sao phân định được phương vị.

Thiên Hồng đại sư không hiểu chút gì về đồ trận. Đã hơn hai mươi năm nay ông ta chỉ lo việc tu hành, nên nhìn hình thức trận hoa, ông cảm thấy như choáng váng.

Ông ta nhủ thầm:

“Lạ thật ! Trận hoa chỉ vồn vện một số cây hoa bằng sắt dựng lên, làm sao có thể vây khốn Huyền Thanh đạo trưởng và Tĩnh Huyền đạo trưởng là hai cao thủ thông thạo về Ngũ Hành được ?”

Trong lúc ông ta đang suy nghĩ thì Côn Luân Tam Tử, Tùng Mục đạo trưởng và các cao thủ trong cửu đại môn phái cũng đã xông vào trận quây quần đến quanh ông.

Thiên Hồng đại sư mở to đôi mắt nhìn Quân Vũ, nói với quần hùng:

- Thiên Long Bang đã mười năm bố trí, sắp đặt mọi việc đã hoàn thành, mỗi cử động đều nguy hiểm, nếu chúng ta không nhờ có môn đệ của Côn Luân giải cứu thì khó mà thoát nguy rồi. Tuy nhiên, đường còn xa, nguy cơ còn nhiều, mong quý vị mỗi bước phải thận trọng cho lắm mới được.

Dứt lời Thiên Hồng đại sư dẫn đầu tiên bước.

Mã Quân Vũ tay cầm trường kiếm đi sát một bên. Hoàng Chí Anh và Lý Thanh Loan đi sau Mã Quân Vũ để bảo vệ phía sau.

Trận hoa này đã bị Quân Vũ phá hết những cây chủ chốt và bị phá thành một đường rộng, nên không còn ngăn trở ai được nữa.

Chỉ loáng mắt, quần hùng đã vượt qua khỏi khu rừng.

Bỗng nhiên cảnh sắc biến đổi, phía trước có một ngọn núi cao cản đường, bên mặt là một dòng suối. Chỉ bên trái có một con đường hẹp rộng độ ba thước, ngoằn ngoèo ẩn khuất trong các lùm cây rậm.

Thiên Hồng đại sư thấy tình thế như vậy thở dài, than:

- Nơi đây núi non hiểm trở, một bên là thác, một bên là ghềnh, con đường độc đạo này chẳng biết dẫn chúng ta đến đâu. Có lẽ Thiên Long Bang còn lắm âm mưu quỷ kế !

Mã Quân Vũ xoay mặt nhìn Chưởng Môn sư thúc Thông Linh đạo trưởng, rồi nói với Thiên Hồng đại sư:

- Văn bối bất tài nguyện xin khai đường hầu quý vị tiền bối.

Thiên Hồng đại sư gật đầu đáp:

- Trong đời này khó được người gan dạ và anh hùng như thiếu hiệp. Nhưng nếu làm như vậy e phiền tiêu hiệp quá !

Mã Quân Vũ đang dò xét ý kiến của Thông Linh đạo trưởng để cất bước thì bỗng trong khu rừng thấy phía đường hẹp có tiếng gầm thét vang tai.

Tiếng gầm thét nổi lên một lượt gồm có cộp kêu, sư tử gầm, khỉ nộ...

Những tiếng đó trộn lẫn vào nhau tạo thành một âm thanh rừng rợn, ai nghe cũng phải lạnh mình.

Hạ Vân Phong bước tới, vội nói với Thiên Hồng đại sư:

- Bần đạo có nghe nói trước đây Thiên Long Bang có thu nhận được một kỳ nhân. Người đó có thể sai khiến được các thú dữ trong rừng. Thế thì quần thú này có lẽ Thiên Long Bang dùng để đối phó với chúng ta đó.

Thiên Hồng đại sư đưa tay lên ngực:

- A di đà phật ! Nếu thế thì Thiên Long Bang âm mưu đối độc rồi ! Tội ác này chúng đã chuẩn bị từ lâu, chúng ta còn phải gặp nhiều nguy nan hơn nữa.

Đoạn ông quay qua nói với Quân Vũ:

- Mã thiếu hiệp ! Lão nạp đồng ý để thiếu hiệp đi trước mò đường, nhưng phải cẩn thận lắm, chớ nên háo thắng mà mang họa.

Mã Quân Vũ cúi đầu tuân lệnh, lăm lăm trường kiếm phóng mình tới trước.

Thiên Hồng đại sư sợ Quân Vũ không đủ sức đối phó với mọi rắc rối nên gọi Huyền Thanh đạo trưởng, SiêuTrần Đại sư, Thìn Nguyên Thông và bốn tên môn đệ theo sau giúp sức.

Quần hùng cứ từ từ theo sau bước tiến.

Đi được vài dặm, thì đường núi thoạt nhiên biến thành lối hẹp, chỉ vừa một người đi.

Quân Vũ đi thoăn thoắt đằng trước để dẫn đường.

Bỗng nhiên chàng dừng lại, mặt mày biến đổi, đôi mắt sáng quắc nhìn về phía xa xa.

Phía trước chàng cách chừng nửa dặm có một ngôi Thạch Bảo ẩn hiện trong lùm cây.

Nếu mắt thường thì không thể nào trông thấy, nhưng nhóm người này là những tay cao thủ võ lâm, họ có thể trông thấy những vật ở xa họ nửa dặm.

Thấy Quân Vũ nhìn sững, ai nấy đều ngạc nhiên, biết có việc gì chẳng lành sắp xảy đến.

Cứ như ngôi Thạch Bảo bất thần xuất hiện thì cũng chưa đến nỗi làm cho thái độ của Quân Vũ thân trọng đến thế.

Thật ra Quân Vũ đã thoáng thấy sau lưng Thạch Bảo có hai tên bộ hạ Thiên Long Bang đang núp nơi đó. Có điều làm chàng ngạc nhiên là chẳng biết tại sao hai người này ngồi yên không có một cử động nào cả. Chàng có cảm giác như đó là hai pho tượng nặn bằng đất vậy.

Vì có ý nghi ngờ nên Quân Vũ để mắt nhận xét tỉ mỉ ngôi Thạch Bảo.

Ngôi Thạch Bảo, được lập trong một rừng còi, tuy địa thế chật hẹp song có vẻ sắp xếp theo lối nhân tạo. Chàng đoán chắc đây là một cơ quan do Thiên Long Bang bày ra để mưu hại người trong cử đại môn phái.

Chàng đang suy nghĩ thì Thiên Hồng đại sư đã dẫn toàn bộ quần hùng đi đến.

Thiên Hồng đại sư thấy hiện tượng khả nghi, không muốn để Quân Vũ lâm vào nguy hiểm, nên vội đến bên chàng nói nhỏ:

- Thiếu hiệp ! Không nên tiến tới nữa.

Mã Quân Vũ quay lại thưa:

- Theo văn bối nhận xét thì Thạch Bảo này đúng là một cơ quan do Thiên Long Bang bố trí đó.

Thiên Hồng đại sư nói:

- Phải ! Lão nạp cũng nghi như vậy. Thế thì ta nên phái một tên thủ hạ đến trước quan sát là hơn.

Dứt lời, ông quay lại toan sai một thuộc hạ phái Thiếu Lâm đi dò xét, nhưng Thìn Nguyên Thông, Chưởng Môn nhân phái Không Động đã ứng tiếng nói:

- Đại sư không cần phải quá thận trọng như vậy. Nếu không chê tại hạ tài hèn trí cạn, xin để tại hạ đến trước dò xét cho.

Thiên Hồng đại sư nói:

- Nếu được đạo trưởng giúp cho thì còn gì quý bằng. Tuy nhiên, nếu thấy có điều gì lạ xin Thìn đạo trưởng phải hỏi lại ý kiến quần hùng, chớ nóng nảy làm càng mà hỏng việc.

Thìn Nguyên Thông tiến lên ba bước, cười hì hì, nói:

- Bần đạo xin tuân lệnh.

Thiên Hồng đại sư không an lòng, quay đầu gọi một tên đệ tử phái Thiếu Lâm dặn:

- Người theo Thìn đạo trưởng đến Thạch Bảo đạo thám, nhưng nhất nhất phải tuân theo lời Thìn đạo trưởng, không được làm sai.

Tên đệ tử cúi đầu tuân lệnh rồi theo Thìn Nguyên Thông phóng mình phía trước, chạy thẳng đến Thạch Bảo.

Rừng cây không mấy rậm rạp. Hai người vừa đến bên ngoài đã thấy rõ hai hình nhân núp sau hai góc cây. Mỗi hình nhân có cầm trên tay một cái vòng sắt và đứng trơ trơ như một pho tượng đất.

Thìn Nguyên Thông là một tay lão luyện giang hồ, thế mà trước lối bố trí kỳ lạ ấy ông ta cũng phải giật mình không hiểu kẻ địch dụng ý gì. Tuy nhiên, theo nhận xét của Thìn Nguyên Thông thì ngoài hai hình người bất động kia chắc chắn không có ai phục kích nữa.

Vì vậy, Thìn Nguyên Thông vẫy tay ra hiệu cho Thiên Hồng đại sư và quần hùng tiến đến.

Trong lúc đó thì lão vẫn để ý quan sát hai hình nhân cầm vòng sắt.

Sau khi nhìn kỹ, Thìn Nguyên Thông buột miệng nói lớn:

- Ô ! Chúng không phải hai pho tượng, mà là hai người. Hai tên bộ hạ của Thiên Long Bang, nhưng tại sao họ lại đứng im như hai con người gỗ.

Nói chưa dứt lời, Thìn Nguyên Thông đã lắc mình một cái nhảy đến tung song chưởng toan đánh tới. Nhưng lão bỗng nhiên dừng tay, nhìn thẳng vào hai người cầm vòng sắt.

Thì ra hai tên này đã bị ai điểm huyết, đứng cứng đờ tự bao giờ rồi.

Ồ ! Thật là một câu chuyện lạ lùng không ai có thể hiểu nổi.

Chẳng lẽ Thiên Long Bang điểm huyết bọn thuộc hạ của họ để làm gì ?

Cứ như thế đứng của hai người này thì rõ là chúng đang cầm vòng sắt, rình nơi gốc cây rồi bị điểm huyết chứ đâu phải chúng bị điểm huyết trước rồi mới vác đem đặt nơi đây.

Thìn Nguyên Thông nóng không sao chịu nổi, liền nhảy đến chụp lấy chiếc vòng sắt của hai người giật mạnh một cái.

Lúc này Thiên Hồng đại sư đã dẫn quần hùng đến gần đó, trông thấy vội la lớn:

- Thìn đạo huynh ! Chớ nên nóng nảy như vậy mà mắc mưu địch.

Nhưng đã trễ !

Chiếc vòng sắt vừa rời khỏi tay hai người kia thì nơi mé núi nổi lên một tiếng “ầm” vang dội. Mấy tảng đá lăn xuống, tiếp theo những tiếng “vù vù” từ xa đưa lại. Biết việc chẳng lành, mọi người đều trở mắt nhìn về phía có tiếng động.

Thì ra một đoàn ong, đông không biết bao nhiêu mà kể, ào ạt bay đến như nước lũ, nhắm quần hùng bay đến.

Loáng mắt đã có tiếng người la thất thanh, tiếng rên đau đớn nổi lên. Hơn mười tên thủ hạ trong các phái bị ong độc đốt trúng nằm lăn dưới đất.

Mã Quân Vũ vội vã tiến lên phía trước, trở mắt nhìn đàn ong, con nào con nấy to bằng ngón tay và đen thui thui. Chúng đông không biết cơ man nào mà kể, chẳng khác nào một đám mây mù, bao phủ cả nhóm quần hùng.

Quân Vũ hét lên một tiếng, phất tay dùng chưởng lực đánh tạt qua.

Một luồng kinh phong xé gió làm vệt một chòm ong lớn.

Thiên Hồng đại sư thấy thế reo lên:

- Hay lắm ! Thiếu hiệp lanh trí thật.

Và ông ra lệnh cho các cao thủ mỗi người đều phất tay áo dùng chưởng lực đánh gió xua đuổi bầy ong độc đó.

Ong độc tuy đông, nhưng sức mạnh của quần hùng cũng không kém.

Chỉ chốc lát, những tiếng gió lộng vi vút cả một vùng rộng lớn, đánh tạt vào bầy ong độc, làm cho chúng không thể nào đáp xuống được.

Thật là một trận lôi phong sấm sét.

Được một lúc lâu, bầy ong đuổi cánh, chúng kéo nhau bay trở lại hang núi.

Thìn Nguyên Thông bấy giờ mới hoảng hồn chạy đến trước mặt Thiên Hồng đại sư tạ tội rằng:

- Đại sư, bản đạo vì vô ý đã lầm mưu địch, suýt gây ra tai nạn cho quần hùng rồi.

Thiên Hồng đại sư vỗ về an ủi:

- Đạo huynh nóng tánh quá ! Nhưng ong độc đã tan hết, chỉ còn lại mấy tên bộ hạ bị thương. Đạo huynh nên cho người đem theo và săn sóc cho họ là đủ.

Thìn Nguyên Thông nói:

- Theo bản đạo nhận xét thì chúng có đặt cơ quan ăn thông vào hóc núi. Chính chiếc vòng sắt đó là cơ quan dùng để mở mấy tổ ong độc mà chúng đã chuẩn bị từ lâu.

Thiên Hồng đại sư gật đầu:

- Đúng vậy ! Nhưng có điều khó nghĩ là chẳng hiểu ai đã điểm huyết hai tên bộ hạ Thiên Long Bang đang núp sau Thạch Bảo ?

Thìn Nguyên Thông cau mày suy nghĩ:

- Điều này chính bản đạo cũng đang thắc mắc. Đáng lẽ chúng không đợi chúng ta đến giết vòng sắt, mà chính chúng tự điều khiển mở tổ ong để đốt chúng ta.

Huyền Thanh đạo trưởng xen vào:

- Đạo huynh nhận xét rất đúng !

Thông Linh đạo trưởng nói:

- Thế thì trên đường đi của chúng ta có lẽ còn nhiều nguy nan. Thiên Long Bang đã cố tâm hạ sát chúng ta thì không phải chúng chỉ bố trí sơ xài như vậy đâu.

Thiên Hồng đại sư gật đầu:

- Phải ! Quý vị nên lưu ý từng bước một mới có thể đề phòng nổi.

Vừa nói chuyện, mọi người vừa tiến lên.

Quân Vũ dắt Thanh Loan và Hoàng Chí Anh đi dẫn đầu.

Con đường hố dẫn quần hùng đi khuất dần trong hốc đá. Cảnh tượng mỗi lúc một âm u hoang lạnh.

Quần hùng đi bộ ba dặm nữa thì bỗng đến một thung lũng sâu.

Bốn bề quanh vắng, nhưng mùi hôi thúi toả ra nhức óc.

Quân Vũ nắm tay Thanh Loan, dừng bước, nhìn thẳng về phía trước, thấy nơi thung lũng ấy không biết bao nhiêu là sư tử, cọp, voi, nằm chết ngổn ngang, thây chất như núi.

Bầy thú dữ này vì đâu mà bị nạn.

Quân Vũ há hốc mồm nhìn một lúc rồi quay lại nói Thanh Loan:

- Đây là quần thú của Thiên Long Bang dùng để đối phó với quần hùng trong cửu đại môn phái. Nhưng chúng chưa kịp xử dụng đã bị kẻ khác phá hỏng.

Lý Thanh Loan ngơ ngác hỏi:

- Thế thì có kẻ đã ám trợ chúng ta sao ?

- Có lẽ như vậy.

Bây giờ Thiên Hồng đại sư và các Chưởng Môn nhân các phái cũng đã tiếp đến.

Nhìn vào đồng thú dữ nằm chết nơi thung lũng, Huyền Thanh đạo trưởng giật mình nói:

- Ôi chao ! Ác tâm của Thiên Long Bang đối với các môn phái giang hồ không phải ít. Bầy thú này đã bị giết chết thì chúng ta với đi một mối lo.

Thiên Hồng đại sư nói:

- Hèn gì lúc này chúng ta nghe có tiếng thú dữ gầm rống vang rền. Tiếng gầm rống của chúng báo hiệu lúc chúng bị lâm nguy đó.

Thìn Nguyên Thông xen lời nói:

- Phải ! Nhưng người nào đã giết bầy ác thú của Thiên Long Bang để ám trợ chúng ta như vậy ?

Thiên Hồng đại sư đưa mắt nhìn xa xăm khẽ lắc đầu:

- Việc này khó đoán được ! Nhưng kẻ đã đủ sức tiêu diệt bầy thú dữ này ắt võ công không phải vừa đâu ! Ta đoán chắc không phải là một kẻ vô danh chi bối.

Huyền Thanh đạo trưởng trầm ngâm, nói với giọng chậm rãi:

- Các cao nhân trong cửu đại môn phái đã hợp mặt nơi đây cả rồi, trong võ lâm hiện giờ còn ai có bản lĩnh ghê gớm như vậy ? À ! Có lẽ ! Có lẽ là... Nàng đã ra tay ám trợ !

Thông Linh đạo trưởng vọt miệng hỏi:

- Sư huynh muốn nói ai vậy ?

Huyền Thanh đạo trưởng ú ớ không nói rõ tên của người mà ông đang nghĩ.

Quần hùng không ai hiểu nổi sự việc xảy ra lạ lùng như vậy, chỉ nghĩ rằng người của Thiên Long Bang đã bị bàn tay bí mật điểm huyết như vậy tất nhiên trên đường đi của họ sẽ bắt đi những nguy hiểm. Họ mừng rỡ reo vui.

Họ vừa hợp nhau tiến bước, và không ngớt bàn tán công việc vừa qua.

Đi độ bảy tám dặm đường nữa thì con đường hẹp đó dẫn đến một hố núi. Nơi đó có hai con đường nối liền lại làm một.

Quân Vũ phóng tầm mắt xa xa, thấy trước mắt chàng không đầy hai mươi trượng xuất hiện một thiếu nữ mặc huyền trang, cỡi con bạch hạc, tóc búi, lưng mang trường kiếm.

Người con gái này có một sắc đẹp tuyệt trần, tác phong ra vẻ phong lưu quý phái, cặp mắt sáng rực. Nàng nhìn qua đám quần hùng với một thái độ tề chỉnh.

Quân Vũ chưa kịp reo lên, thì Lý Thanh Loan đã phóng mình nhảy tới trước gọi lớn:

- Đại tỷ tỷ.

Vừa gọi nàng vừa chạy đến đón đầu thiếu nữ.

Nghe tiếng gọi, quần hùng đều đoán biết người con gái ấy vừa xuất hiện chính là Bạch Vân Phi.

Phần nhiều các cao thủ võ lâm lâu nay chỉ nghe tên nàng chứ chưa ai được trông thấy nàng tướng tợn. Hôm nay được dịp mục kích dung nhan nàng, ai cũng phải chặc lưỡi khen thâm.

Thật là một cô gái quý phái trong đời không ai sánh kịp.

Bạch Vân Phi ôm Lý Thanh Loan vào lòng như một cô em gái, trù mến nói:

- Loan muội, tử chúc mừng muội hôm nay có thể báo được phụ thù.

Lý Thanh Loan không hiểu câu nói ấy có nghĩa gì, mở to đôi mắt đen lay láy nhìn Bạch Vân Phi sững sờ, hỏi:

- Tử tử ! Kẻ thù của muội là ai ?

Bạch Vân Phi chưa kịp đáp thì từ trong hốc đá phía sau, cách đó một trượng, có một lão sư già, tay cầm đàn trượng nhảy phóc ra.

Lý Thanh Loan reo to:

- Bá phụ ! Bá phụ !

Đôi dòng nước mắt nàng chảy xối xả. Nàng buông Bạch Vân Phi ra, nhảy đến ôm vị đại sư nói:

- Bá phụ ! Lâu nay bá phụ đi đâu?

Vị đại sư vừa xuất hiện chính là Không Không đại sư, nhìn vào hốc đá, chẳng biết trong hốc đá ấy còn có bao nhiêu người ẩn núp nữa.

Không Không đại sư vuốt tóc Lý Thanh Loan nói:

- Hôm nay con phải trả xong mối phụ thù.

Lý Thanh Loan ngơ ngác:

- Phục thù ?

- Phải !

- Kẻ thù của con là ai ?

- Hồ Nam Bình, Hồng Kỳ phân cuộc của Thiên Long Bang.

Lý Thanh Loan hét lên một tiếng:

- Bá phụ ! Bá phụ không còn dấu con nữa chứ ! Lâu nay bá phụ nhất định không chịu nói đến cha mẹ của con. Té ra cha mẹ con đã bị kẻ thù giết đi.

Đôi mắt Thanh Loan sáng rực. Nàng nghiến chặt hai hàm răng như đang trông thấy kẻ thù trước mắt nàng vậy.

Không Không đại sư mỉm cười nói:

- Mười mấy năm nay sở dĩ ta không đem việc ấy nói với con là vì ta sợ nói ra làm cho con quá bi thương, bỏ bê võ học, không thể nào rửa được hận thù. Nay trình độ con đã khá, vậy con hãy đọc bản huyết thư của mẹ con sẽ rõ.

Vừa nói, Không Không đại sư vừa trao cho nàng một cái gói.

Lý Thanh Loan tiếp lấy hỏi:

- Huyết thư ?

- Phải !

Nàng liền mở ra xem.

Không ai biết trong huyết thư viết những gì, nhưng thấy mặt Thanh Loan từ từ đầm lệ.

Đọc xong nàng khóc rống lên, hét lớn:

- Phụ thù ! Dầu tan nát xương thịt ta cũng quyết trả.

Nguyên tờ huyết thư này là di vật của mẹ Lý Thanh Loan để lại. Huyết thư và các di vật được gói vào trong một miếng vải lớn. Trước đây Không Không đại sư đã đem gởi cho Ngọc Chánh Tử. Ngọc Chánh Tử đã trao lại cho Lam Tiểu Diệp, rồi Lam Tiểu Diệp trao lại cho Bạch Vân Phi. Gần đây, Bạch Vân Phi trao lại cho Không Không đại sư.

Và đến hôm nay, Không Không đại sư mới đem trao cho Lý Thanh Loan.

Thấy Thanh Loan khóc sụt sùi, Bạch Vân Phi không muốn kéo dài bầu không khí nặng nề mãi, nên quét đôi mắt sáng quắc nhìn qua quần hùng trong cửu đại môn phái, rồi nói lớn:

- Thiên Long Bang đã sắp sẵn một cuộc tử chiến ở bên ngoài đường cốc này để chờ đợi cửu đại môn phái đó. Xin quý vị hãy đề phòng trước để đối phó.

Nói đến đây, nàng bước tới đỡ Lý Thanh Loan dậy và nói:

- Đã đến giờ quyết đấu, muội muội nên tỉnh dưỡng tinh thần để lo việc báo phụ thù. Nếu muội muội cứ khóc mãi, vong hồn song thân nơi suối vàng chắc không vui.

Lý Thanh Loan gói lại huyết thư, bỏ vào bọc, đứng dậy lau nước mắt, nói:

- Tỷ tỷ dạy rất phải ! Trận này dù phải bỏ mạng muội cũng quyết giết cho được hãn đế báo thù cho cha mẹ.

Không Không đại sư thương hại nhìn Lý Thanh Loan thở một hơi dài.

Bạch Vân Phi quay lại đưa mắt nhìn quần hùng rồi từ từ kéo Lý Thanh Loan đi trước.

Những người trong cửu đại môn phái tuy ai không nói với ai điều nào, nhưng ai cũng đoán biết kẻ vừa điểm huyết bọn thủ hạ Thiên Long Bang và giết hết bảy thú dữ chính là Bạch Vân Phi.

Quần hùng từ từ theo Bạch Vân Phi mà tiến lên.

Khúc đường tuy cong queo hiểm trở, nhưng không có một trở ngại nào xảy ra.

Đi độ năm dặm nữa thì đến một khoảng đất bằng.

Phong cảnh nơi đây đột nhiên biến đổi, cảnh tượng hoang vu của rừng núi không còn nữa. Trên khoảng đất bằng đó các cao thủ trong Thiên Long Bang đã đứng dày đặc, người người đều mang vũ khí, sắp thành hàng ngũ chỉnh tề, chỉ còn chờ lệnh là xuất thủ.

Tô Bằng Hải cầm cây Long Đầu Trượng đứng sừng sững như một vị hung thần.

Thấy Bạch Vân Phi hướng dẫn quần hùng tiến đến, lão liền nhảy tới đón đường cười ha hả nói:

- Lão phu đã biết trên đời này không thể cùng chung sống với cô nương. Hôm nay nếu cô nương không chết thì lão phu phải chết.

Bạch Vân Phi mỉm môi cười một tiếng lạnh nhạt, đáp:

- Tôi đã có lời khuyên Tô Bang Chủ mấy lần, nếu...

Không đợi Bạch Vân Phi nói dứt câu, Tô Bằng Hải nạt lên một tiếng quát chúa và nói:

- Hãy câm miệng ! Đừng phách lối !

Bạch Vân Phi vẫn trầm lặng cười khúc khích. Nàng chưa tỏ ra một phản ứng nào rõ rệt thì Thiên Hồng đại sư đã vung đàn trượng nhảy tới trước nói:

- Tô Bằng Hải ! Đã hơn mười năm nay, người cố sắp đặt để hại mạng các cao thủ giang hồ trong chín đại môn phái võ lâm. Nhưng ý muốn con người làm sao thắng được trời. Lão nạp năm nay cũng đã lớn tuổi rồi, ngày sống chẳng còn bao nhiêu. Vậy thì lão nạp quyết cùng người hôm nay một trận chết sống xem sao ?

Tô Bằng Hải cười hì hì, với vẻ mặt ngạo nghễ nói:

- Đại sư không phải địch thủ của lão phu đâu, hãy để cho Bạch cô nương cùng lão phu thử sức.

Thiên Hồng đại sư trầm mặt nói:

- Lão nạp đã hơn tám mươi tuổi rồi, nếu không đánh người được thì chết cũng chẳng còn tiếc nữa. Đừng có mang ảo vọng làm gì !

Thiên Hồng đại sư còn muốn nói nữa, nhưng Bạch Vân Phi đã hét lên một tiếng, nói lớn:

- Tô Bằng Hải ! Người hãy quay đầu lại mà xem. Hôm nay ngày tàn của người đã đến nơi rồi, người đừng mê muội mãi như thế mà trách ta độc ác.

Quần hùng nghe Bạch Vân Phi nói hơi lạ, quay đầu lại xem thì thấy nơi hốc núi phía xa xa có một làn khói trắng bay lên.

Tiếp đó, năm sáu hốc núi cũng đều có khói trắng.

Chỉ loáng mắt, nơi các hốc núi đó xuất hiện bốn thiếu nữ, mặc toàn y phục màu trắng, đang hầu một thiếu nữ tuyệt sắc.

Giai nhân tuyệt sắc này trên tay có cầm một cây đàn tỳ bà

Mọi người đang ngơ ngác nhìn thì trên không trung bỗng vang lên mấy tiếng hạc kêu.

Ai nấy ngẩng đầu lên nhìn.

Một con hạc trắng từ từ đáp xuống, trên lưng có chở hai người.

Hai người này chính là Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vỹ và Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Thìn Nguyên Thông vốn say mê Ngọc Tiêu Tiên Tử lâu nay, nên thấy Ngọc Tiêu Tiên Tử xuất hiện bất ngờ, lão mừng quá, reo lên một tiếng rồi tung mình chạy đến bên nàng.

Thìn Nguyên Thông là Chưởng Môn nhân của phái Không Động, hành động của ông ta không khỏi làm trò cười cho thiên hạ.

Quần hùng được một phen để chế nhạo. Tiếng xầm xì lan tràn tận hóc núi tưởng không bao giờ dứt.

Ngọc Tiêu Tiên Tử đôi mắt sáng quắc, liếc nhìn Thìn Nguyên Thông một cái rồi cùng Tam Thủ La Sát, Phàn Tú Vỹ bước đến trước mặt Bạch Vân Phi.

Ngọc Tiêu Tiên Tử nói:

- Tiện nữ may mắn chưa đến nỗi bị nhục sứ mạng.

Không thấy Bạch Vân Phi trả lời mà chỉ nghe nàng hét lên một tiếng:

- Hãy lui mau !

Rồi nàng phát tay áo một cái.

Một luồng kinh phong đánh tạt về phía Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Quần hùng thấy lạ, trở mắt nhìn !

Thì ra lúc ấy Thìn Nguyên Thông đã theo sau Ngọc Tiêu Tiên Tử nên bị Bạch Vân Phi cho một chưởng nên thân.

Thìn Nguyên Thông “hự” lên một tiếng đau đớn rồi thụt lùi lại, không dám theo Ngọc Tiêu Tiên Tử nữa.

Quần hùng lại một phen kinh ngạc không ít.

Thìn Nguyên Thông là Chưởng Môn phái Không Động, một thân võ học tầm tiếng vang dội giang hồ. Thế mà Bạch Vân Phi chỉ mới phất nhẹ tay áo một cái, Thìn Nguyên Thông đã phải sợ hãi lui về. Như vậy đủ biết võ công của Bạch Vân Phi lợi hại đến mức nào.

Thìn Nguyên Thông thấy hàng ngàn con mắt nhìn mình, mặt đỏ lên vì hổ thẹn.

Ông ta hét lớn:

- Tiểu cô nương có ý gì lại đối xử với bản đạo như vậy ?

Bạch Vân Phi mỉm cười nói:

- Thìn lão tiền bối ! Tôi không có ý gì cả. Nhưng hiện giờ tôi có việc cần nói chuyện với Ngọc Tiêu Tiên Tử, tôi không muốn tiền bối quấy rầy.

Thìn Nguyên Thông thấy Bạch Vân Phi có ý khinh rẻ mình, càng tức giận hơn, nói lớn:

- Nữ oa nhi ! Người đừng phách lối như vậy. Chẳng lẽ người có chuyện muốn nói với Ngọc Tiêu Tiên Tử, còn lão phu thì không thể nói được sao.

Dứt lời, ông ta từ từ tiến bước, đi về phía Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Hành động của Thìn Nguyên Thông làm cho không khí có vẻ căng thẳng.

Quần hùng trở mắt nhìn Thìn Nguyên Thông như đang chờ đợi một việc gì rắc rối lắm sắp xảy ra.

Ngọc Tiêu Tiên Tử mặt lạnh như tiền. Nàng không nói gì cả, đợi đến lúc Thìn Nguyên Thông đến gần, nàng mới hét to:

- Thìn Nguyên Thông ! Ta với người không có ân thù gì cả ! Người hãy tự trọng một chút.

Giọng nói của Ngọc Tiêu Tiên Tử đáng lẽ làm cho Thìn Nguyên Thông tức giận hơn. Nhưng nét mặt Thìn Nguyên Thông trái lại đã không giận mà còn tỏ vẻ mơn trớn.

Ông ta nghĩ thầm:

“Ta theo đuổi tình yêu đối với Ngọc Tiêu Tiên Tử đã mười mấy năm chẳng lẽ vì chuyện nhỏ mọn này mà ta làm cho nàng giận hờn ta sao.”

Do đó Thìn Nguyên Thông cố gắng nhẫn nhục trầm giọng nói:

- Cô nương ! Bản đạo lâu nay đã có cử chỉ nào sai lầm đối với cô nương mà cô nương tỏ thái độ ấy? Cô nương nên biết rằng thái độ của cô nương đã làm nhục người ta không ít.

Ngọc Tiêu Tiên Tử liếc nhìn Thìn Nguyên Thông bằng nửa mắt rồi nói:

- Tôi khuyên đạo trưởng nên tự trọng, đừng theo quấy rầy tôi nữa ! Nếu đạo trưởng không từ bỏ tánh ấy thì buộc lòng tôi không thể nào đối xử tử tế với đạo trưởng được.

Hải Thiên Nhất Tào Tô Bằng Hải lúc ấy đã tiến tới một bên, trông thấy tình trạng như vậy cất tiếng cười hô hố, nói:

- Hay quá ! Hay quá ! Thiên Long Bang chúng tôi đang chuẩn bị một trận huyết chiến, nhưng giờ đây gặp được một trò vui này, thế thì chúng ta cứ vui cười một lúc đã rồi giết nhau cũng chẳng muộn.

Thiên Hồng đại sư thấy tình thế như vậy, không thể im hơi lặng tiếng được, liền gọi Thìn Nguyên Thông nói:

- Thìn đạo trưởng ! Trong lúc cửu đại môn phái đang nguy khốn, Thiên Long Bang cố tình tiêu diệt chúng ta. Lẽ đâu đạo trưởng vì một tâm tình riêng mà lại làm hại đến đại cuộc để tiếng cười chê muôn thuở sao ?

Thìn Nguyên Thông đang còn muốn tranh luận với Ngọc Tiêu Tiên Tử, nhưng nghe Thiên Hồng đại sư nói vậy, ông ta cắn răng nuốt hận, bước lùi lại, “hừ” một tiếng lạnh tở băng tuyết.

Hải Thiên Nhất Tào Tô Bằng Hải vung vây đầu trượng lên, cười hô hố nói:

- Trò vui đã hết ! Giờ đây trong cửu đại môn phái các người có ai dám lên trước ném thử mùi Cán Nguyên Chỉ của ta.

Thiên Hồng đại sư bước tới ba bước, nói:

- Ô ! Thế thì lão nạp tình nguyện hầu Tô Bang Chủ vài chiêu xem sao ?

Tô Bằng Hải có ý muốn biểu dương võ công của mình nên hét lên một tiếng lớn, phóng cây Long Đầu Trượng lên một tảng đá. Cây Long Đầu Trượng cắm sâu hơn hai tấc, những mảnh đá vụn vỡ ra bay tung toé.

Thiên Hồng đại sư cười khúc khích nói:

- Tô Bang Chủ công lực thật quán thế !

Tô Bằng Hải biết ý Thiên Hồng đại sư muốn chế nhạo mình, nhưng vẫn tự phụ cười một tràng dài nói:

- Đại sư nói rất đúng ! Ít khi được đại sư hào hứng như vậy. Lão phu xin lấy cái chết để hầu đại sư một trận. Bây giờ xin mời đại sư cứ ra tay !

Thiên Hồng đại sư đưa cây đàn trượng lên, niệm một tiếng Phật hiệu, rồi toan xuất thủ. Nhưng Bạch Vân Phi đã bước đến cản lại nói:

- Đại sư tài cao đức trọng, có trách nhiệm lãnh đạo quần hùng, dễ đâu vì một lời nói khích mà ra uy thần. Xin nhường cho vãn bối tiếp địch thủ mấy chiêu xem sao.

Nàng lại nghiêm nét mặt, nhìn Tô Bằng Hải nói:

- Tô Bang Chủ ! Người âm mưu cùng Ngũ Kỳ phân cuộc cố tâm bày mưu đặt kế quyết tiêu diệt quần hùng để làm bá chủ võ lâm. Nhưng cơ mưu ấy đã bị ta phá huỷ hết rồi. Lẽ ra người phải biết sức người, sức mình mà tự giác mới phải, sao còn chường mặt ra thách thức...

Nàng vừa nói đến đây thì Trần Bảo, tên bộ hạ của nàng đã chạy đến trước mặt thưa:

- Lão nô phụng mệnh Công Chúa, phá các cơ quan, phóng thích các cao thủ võ lâm mà trước đây Thiên Long Bang đã bắt làm tù nhân. Trong số tù nhân ấy có vị Chưởng Môn phái Nga Mi là Siêu Phàm đại sư.

Bạch Vân Phi nghe hẳn gọi nàng với hai tiếng Công Chúa, thất kinh nạt lớn:

- Đừng nói nữa ! Hãy lui mau.

Trần Bảo tuy bị quở trách, nhưng hẳn vẫn cung kính cúi đầu xá Bạch Vân Phi một cái rồi mới lui gót.

Các cao thủ trong chín môn phái nghe Bạch Vân Phi đã phá vỡ các cơ cấu của Thiên Long Bang, người người đều hớn hởi vui mừng.

Bầu không khí chiến trường trở nên ấm áp.

Riêng Tô Bằng Hải mặt đen sạm, có lẽ trong đời của ông ta chỉ có lần này ông ta mới chịu đựng một thất vọng đau đớn hơn bao giờ hết.

Ông ta mím môi, vung vẩy Long Đầu Trượng lên mà chỉ nói được mấy tiếng:

- Người phải... chết !

Tiếng gió lộng vù vù. Đầu gậy loang loáng như ánh sao, điểm thẳng vào người Bạch Vân Phi.

Bạch Vân Phi không hề nhúc nhích, trố mắt nhìn thẳng vào cây Long Đầu Trượng, xem như không có gì nguy hiểm.

Cái gan dạ và bình tĩnh của Bạch Vân Phi khiến quần hùng ai nấy đều khiếp vía.

Khi cây Long Đầu Trượng đến gần ngực Bạch Vân Phi, Tô Bằng Hải thấy nàng vẫn đứng yên, ông ta ngỡ là Bạch Vân Phi có mưu kế gì nên ái ngại thâu gậy về, không dám đánh tới nữa.

Bạch Vân Phi nhếch môi cười nhạt nói:

- Sao ? Người sợ rồi sao ? Cứ bình tĩnh mà đánh chứ ?

Tô Bằng Hải lâu nay đã nổi tiếng là kẻ kinh nghiệm chiến đấu, thế mà lần này lại bị thua trí, chịu nhục trước một cô gái tuổi chưa quá đôi mươi.

Lão nổi giận gầm lên một tiếng như con thú dữ, không còn kể gì nguy hiểm nữa, trở ngược cây Long Đầu Trượng điểm lẹ vào người Bạch Vân Phi.

Lần này Bạch Vân Phi lắc mình một cái, lùi lại ba bước, mà vẫn không phản công.

Thái độ kiêu hãnh của Bạch Vân Phi, chẳng những Tô Bằng Hải nổi nóng mà cả Ngũ Kỳ phân cuộc cũng không thể nhẫn nhục nổi. Họ áp vào tung binh khí trợ lực, hợp vây Bạch Vân Phi vào giữa.

Ngọc Tiêu Tiên Tử vốn là một nữ ma đầu, đã từng ngang dọc giang hồ, quen tánh bướng bỉnh. Tuy nàng đang chịu dưới quyền điều khiển của Bạch Vân Phi nhưng trước tình thế ấy nàng cũng không sao nhịn được, buột miệng hét lên một tiếng, rồi phi thân nhảy tới, điểm ngọc tiêu vào các cao thủ Thiên Long Bang, trợ nguy cho Bạch Vân Phi.

Giữa lúc đó, bỗng nghe mấy tiếng đàn nổi lên, và có tiếng Lam Tiểu Diệp hét lớn:

- Dừng tay.

Tiếng đàn đập vào tai mọi người như những nhát búa.

Tất cả cao thủ trong trận đều bạt vía kinh hồn. Họ chẳng biết tiếng đàn ấy có một ma lực gì ghê gớm như vậy.

Tô Bằng Hải và Ngũ Kỳ phân cuộc đều giật mình dừng tay lại.

Bạch Vân Phi đưa mắt nhìn qua một vòng rồi lấy thanh trường kiếm trong tay Lý Thanh Loan nói lớn:

- Trước hết ta phải diệt trừ Xuyên Trung Tứ Xú đã, vì bốn tên này độc ác nhất trong Thiên Long Bang.

Xuyên Trung Tứ Xú lâu nay là những kẻ trung thành nhất của Tô Bằng Hải, lúc nào cũng theo hầu cận Tô Bằng Hải không rời một phút nào. Giờ đây chúng cũng đang đứng sau Tô Bằng Hải và các vị phân cuộc trong Ngũ Kỳ.

Nếu Bạch Vân Phi muốn đánh họ tất nhiên phải vượt qua Tô Bằng Hải và Ngũ Kỳ phân cuộc mới thực hiện nổi ý định đó.

Nhưng Tô Bằng Hải và Ngũ Kỳ phân cuộc đâu chịu để cho Bạch Vân Phi sát hại bốn tên thân tín của Thiên Long Bang một cách dễ dàng.

Nghe Bạch Vân Phi tuyên bố như vậy, Tô Bằng Hải liền quay ngang cây Long Đầu Trượng, còn Ngũ Kỳ phân cuộc người nào cũng hờm sẵn binh khí để ngăn cản.

Bạch Vân Phi nghĩ thầm:

“Nếu đem võ công của ta ra mà đối phó với một mình Tô Bằng Hải thì không kể gì. Nhưng nếu Tô Bằng Hải hợp lực với Ngũ Kỳ phân cuộc thì ta phải tốn rất nhiều sức mới mong thắng nổi. Chi bằng ta nên tìm cơ hội thuận tiện hơn.”

Nghĩ như thế, nàng đứng yên chưa động thủ.

Vương Hàn Tương vung vây quạt xấp cười hô hô nói:

- Tứ Tượng Trận của Xuyên Trung Tứ Xú đã lừng danh trong giới võ lâm, một mình người làm gì có đủ sức đối phó. Đến như Côn Luân Tam Tử, cả ba hợp nhau mà chưa phá nổi họ. Tốt hơn, người nên cùng ta giao đấu một trận trước đã xem sao.

Bạch Vân Phi thấy Vương Hàn Tương khiêu khích, sợ hãi có âm mưu gì nên chưa chịu ra tay. Nàng vẫn đứng yên trở mắt nhìn.

Qua một lúc, thấy các cao thủ Thiên Long Bang vẫn nhìn nàng ngơ ngác, nàng quay lại nói với Vương Hàn Tương:

- Tứ Tượng Trận của Xuyên Trung Tứ Xú ta xem chẳng có nghĩa lý gì. Tuy nhiên, nếu người muốn giao đấu với ta thì ta cũng sẵn sàng không từ chối.

Wương Hàn Tương đã lỡ khiêu khích, chẳng lẽ nghe nàng nói như vậy mà lờ đi, nên uốn mình tiến tới một bước, toan tung quạt xếp ra công địch.

Tô Bằng Hải đập cây Long Đầu Trượng xuống đất cản Vương Hàn Tương lại, cười hô hố, nói:

- Vương phân cuộc chủ! Hãy khoan đánh, ta có lời nói.

Mọi người nhìn sững Tô Bằng Hải, không biết ông ta sắp giở mưu mô gì.

Tô Bằng Hải đưa mắt nhìn khắp mọi người rồi nói:

- Bang cuộc chúng tôi thành lập trên mười năm, nay nhất thời bị Bạch Vân Phi phá vỡ. Thế thì ta sẽ cùng Bạch Vân Phi sanh tử một phen. Các vị phân cuộc chớ nóng nảy xen vào.

Bạch Vân Phi cười nhạt đáp:

- Tô Bang Chủ ! Muốn giao đấu với ta không khó gì. Nhưng trước tiên ta phải diệt trừ Xuyên Trung Tứ Xú rồi sẽ hầu tiếp Tô Bang Chủ cũng chẳng trễ.

Dứt lời nàng hít vào đơn điền một hơi chánh khí, và vùng mũi kiếm lên.

Tức thì một luồng hào quang như điện chớp bắn ra.

Đây chính là môn Ngự Kiếm Thuật, một môn kiếm thuật cao siêu nhất trong thiên hạ.

Chỉ thấy kiếm phong như vũ bão, loang loáng làm cho đối phương hoa cả mắt.

Tô Bằng Hải giật mình, đưa cây Long Đầu Trượng lên đỡ, nhưng mũi kiếm của Bạch Vân Phi như muôn ngàn đoá kim hoa, phát mạnh một cái khiến Tô Bằng Hải và Ngũ Kỳ phân cuộc đều phải lùi lại ba bước.

Tô Bằng Hải lại toan bước lên, nhưng không còn kịp nữa, những tiếng rú thất thanh nổi lên, Xuyên Trung Tứ Xú đầu phụt máu tươi, té nhào xuống đất.

Giết xong Tứ Xú, Bạch Vân Phi thu kiếm về lùi lại chỗ cũ.

Nàng xử dụng thế kiếm tuyệt kỹ này làm cho quần hùng ai nấy đều nhìn nhau không nói ra tiếng.

Bạch Vân Phi nghiêm nét mặt, lạnh lùng nhìn Tô Bằng Hải nói:

- Tô Bằng Hải ! Nếu người chịu nghe lời khuyên của ta, thì hãy lập tức giải tán Thiên Long Bang, tìm nơi danh lam thắng cảnh mà ẩn cư, an hưởng tuổi già. Nếu không chịu nghe lời ta thì có lẽ hôm nay người phải...

Không đợi Bạch Vân Phi nói dứt tiếng, Tô Bằng Hải đã hét lên một tiếng quát chúa, vung chỉ lực đánh ra và nói:

- Hừ ! Con nhỏ ! Người dám khinh thường lão phu đến thế sao ? Hãy chờ thử Cán Nguyên Chỉ của lão phu thử.

Bạch Vân Phi cau mày nói:

- Lão muốn tìm cái chết ư ?

Nàng tung mình nhảy lên, vận Thiên Cang Chỉ vào mũi kiếm, toan đợi luồng chỉ lực của Tô Bằng Hải đánh tới nàng sẽ tung ra, quyết đấu với Tô Bằng Hải một trận sống mái.

Thoạt tiên một làn kinh phong bay tạt qua trước mặt Bạch Vân Phi và có tiếng Lam Tiểu Diệp nói nhỏ:

- Cán Nguyên Chỉ có gì lạ đâu ! Tỷ tỷ tránh ra để muội thử Huyền Môn Nhất Nguyên Cang Khí của muội một phen xem sao.

Tiếng nói Lam Tiểu Diệp còn vẫn vút bên tai Bạch Vân Phi, thì Tô Bằng Hải đã “hự” lên một tiếng đau đớn. Người lão bị bắn ra xa một trượng.

Thật là một biến động không ai ngờ trước được.

Trừ Bạch Vân Phi không một ai trong đám quần hùng thấy rõ Tô Bằng Hải vì đâu bị bắn ra xa như vậy.

Nguyên Lam Tiểu Diệp thấy lối xuất thủ của Tô Bằng Hải, nàng đã biết ngay lão ta đang vận dụng Cán Nguyên Chỉ để đấu với Bạch Vân Phi một sống một chết.

Nàng lại hiểu rõ hai mạch “nhâm”, “đốc” của Bạch Vân Phi chưa được đã thông, sợ để Bạch Vân Phi cố gắng đỡ luồng chỉ lực ấy sẽ hao tổn nguyên khí không ít. Vì vậy nàng vội tung mình nhảy đến trước mặt Bạch Vân Phi dùng Đại Ban Nhược Thần Công vận theo Huyền Môn Nhất Khí mà đả kích luồng chỉ phong của Tô Bằng Hải.

Đại Ban Nhược Thần Công là phật môn vô thượng tâm pháp, lúc gặp cang thì trở thành nhu, mà lúc gặp nhu lại trở thành cang.

Cán Nguyên Chỉ của Tô Bằng Hải, gặp phải Đại Ban Nhược Thần Công của Lam Tiểu Diệp, Tô Bằng Hải cảm thấy như chỉ lực của lão đánh vào một cuộn bông, không có một năng lực nào nữa.

Lão biết nguy, vội thu chỉ lực về, nhưng không còn kịp nữa. Đại Ban Nhược Thần Công đã phản kích, đánh bật lão ra xa như một búi giẻ.

May nhờ công lực của lão thâm hậu, và người lão đã dày kinh nghiệm chiến đấu, nên trong lúc nguy nan vẫn không loạn trí. Lão kịp thời vận nội công, bảo vệ các yếu huyệt, nên mới khỏi bị Đại Ban Nhược Thần Công của Lam Tiểu Diệp làm hại đến nội tạng.

Bị té xuống đất, Tô Bằng Hải còn sợ Lam Tiểu Diệp phóng tới dùng Đại Ban Nhược Thần Công truy kích, nên lão la lớn:

- A ! Hãy tiếp cứu mau.

Tức thì Ngũ Kỳ phân cuộc từ hai bên nhảy vào, chặn ngang bước tiến của Lam Tiểu Diệp.

Lam Tiểu Diệp tuy tức giận, nhưng không dùng đến Đại Ban Nhược Thần Công mà đánh với Ngũ Kỳ phân cuộc. Nàng chỉ vận dụng một vài đặc chiêu trong kỳ thư, tung chưởng đánh ra.

Chưởng phong ào ạt bủa đến, gió lộng vù vù.

Chỉ loáng mắt, nàng đã đánh bay cả năm cao thủ của Thiên Long Bang. Người nào cũng bị thương nặng, nạt này đổ ửng, máu rỉ ra hai bên mép đỏ ối.

Thủ pháp của Lam Tiểu Diệp lanh lẹ chẳng khác điện chớp. Thân mình nàng lác lư trên không như một con bướm vờn hoa.

Năm cao thủ trong Ngũ Kỳ phân cuộc bị nàng đánh rướm máu miệng, tức giận tung vũ khí xông vào một lượt, quyết sống chết với nàng.

Lam Tiểu Diệp mặt mày vẫn bình thản, phát tay áo một cái, thì một trong Ngũ Kỳ phân cuộc đã bị nàng tát cho một cái vào mặt, mắt đỏ hào quang, liểng xiểng muốn té quỵ.

Cứ thế, nàng đã tát một lúc năm tát vào mặt mỗi người.

Ôi ! Lối đánh kỳ quặc, ai thấy cũng phải vừa kinh ngạc vừa cười thầm.

Ngũ Kỳ phân cuộc là những tay chọc trời khuấy nước trong giới võ lâm, lâu nay chưa hề bị ai làm nhục. Họ uất lên, chửi mắng vang trời.

Ngũ độc Mạc Luân không còn nhin nổi nữa, hả mồm mắng lớn:

- Con nhỏ trời đánh ! Người khinh các ông đến mức này à ? Được ! Người hãy xem ông dùng Ngũ Độc Thần Chưởng mà giết người đây !

Nói chưa dứt tiếng, Mạc Luân đã vung tay phát ra, tức thì một luồng hàn âm như sóng bủa, ào ạt đánh tạt về phía Lam Tiểu Diệp.

Các cao thủ võ lâm tại trận đã mấy lần bị Mạc Luân áp đảo vì môn Ngũ Độc Thần Chưởng. Môn này là một môn tối độc, xưa nay Mạc Luân đã hại mạng không biết bao nhiêu cao nhân. Nay, trong một trận đấu sanh tử mà Mạc Luân đem độc ra dùng thì đâu phải việc tầm thường.

Quần hùng có ý e ngại cho Lam Tiểu Diệp và trở mắt nhìn chăm chăm vào người nàng.

Nhưng Lam Tiểu Diệp hình như không để ý đến luồng âm phong của Mạc Luân vừa phát ra. Nàng “hừ” một tiếng, lật bàn tay trái ra phía trước.

Tức thì, một luồng kinh phong dội lại quét luồng âm phong của Mạc Luân tiêu mất và Mạc Luân rú lên một tiếng thân hình hấn bắn ra xa như một bối giẻ rách.

Miệng của Mạc Luân trào máu tươi đỏ ối !

Vương Hàn Tương, Hồ Nam Bình, Diệp Vinh Thanh, Cư Nguyên Phát thấy Lam Tiểu Diệp vừa động thủ vừa đánh Mạc Luân bị trọng thương, lòng căm phẫn nổi lên không chịu được. Tuy nhiên họ lại sợ sệt trước võ công đặc dị của Lam Tiểu Diệp không dám xông vào.

Quần hùng trong cửu đại môn phái bắt đầu trở mắt nhìn Lam Tiểu Diệp như nhìn một nữ thần.

Trong lúc đó, tứ kỳ phân cuộc lại trở mắt nhìn nhau như dò hỏi ý kiến.

Họ là những cao thủ võ lâm khét tiếng giang hồ, nay một đồng bọn bị thương trước mặt họ, nếu họ không xông vào trả thù thì còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa. Do đó, dầu sống chết họ cũng không thể nào xáp chiến với Lam Tiểu Diệp.

Bốn người cầm vũ khí áp vào một lượt.

Vương Hàn Tương điểm quạt xếp tới, Hồ Nam Bình vũ đông đôi Nhật Nguyệt Song Luân, Cư Nguyên Phát quay tít thanh chuỳ, Diệp Vinh Thanh phóng trường kiếm. Tất cả đều lồng lộn lên như bốn con hổ dữ.

Lúc này chỉ thấy Lam Tiểu Diệp thu mình trong vòng kiếm quang. Thân nàng lượn qua lượn lại chập chùng như một bóng ma.

Bốn phân cuộc tuy đột kích rất hung hăng nhưng không làm gì được Lam Tiểu Diệp cả.

Quần hùng chưa bao giờ được phục kích lối múa tuyệt diệu như thế, nên ai nấy đều nhìn sững Lam Tiểu Diệp.

Tô Bằng Hải từ lúc nãy bị chấn động trước Đại Ban Nhược Thần Công của Lam Tiểu Diệp nhưng lão vốn có một lực nội công thâm hậu, nên sau một hồi điều dưỡng, sức khỏe của lão đã bình phục như thường.

Thấy bốn vị phân cuộc đang khổ đấu với Lam Tiểu Diệp, Tô Bằng Hải liền bước tới nói lớn:

- Thôi ! Quý vị hãy dừng tay !

Bốn vị phân cuộc nghe gọi liền dang ra.

Tô Bằng Hải cầm Long Đầu Trượng từ từ bước tới trước mặt Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Diệp nói:

- Trong đời lão phu chưa từng gặp một thảm bại như ngày hôm nay.

Bạch Vân Phi lạnh lùng đáp:

- Thiên Long Bang các người có thể cùng với cửu đại môn phái sống chung trong giang hồ. Tại sao các người lại sanh tâm độc ác tiêu diệt quần hùng để chiếm địa vị độc tôn? Lòng ác độc của các người không thể nào tồn tại mãi được. Nhân đạo bao giờ cũng thắng ác tâm...

Nói đến đây, nàng lại quay đầu nhìn Lý Thanh Loan nói:

- Loan muội ! Hãy đến đây ! Hôm nay là ngày muội trả hiếu cho song thân.

Thanh Loan nghe Bạch Vân Phi nhắc đến phụ thù, vội phóng mình tiến lên, đôi mắt sáng rực, liếc nhìn Hồ Nam Bình rồi hỏi nhỏ Bạch Vân Phi:

- Tỷ tỷ ! Người cầm Nhật Nguyệt Song Luân kia có phải là kẻ thù của muội không ?

Bạch Vân Phi trao lại trường kiếm cho Lý Thanh Loan và nói:

- Đúng đấy ! Loan muội cứ giết lão đi mà trả thù cho song đường.

Lý Thanh Loan tay vung bảo kiếm, chân bước đến trước mặt Hồ Nam Bình.

Mã Quân Vũ sợ Lý Thanh Loan có rủi ro bề nào nên vội vã bước ra trước trận.

Lam Tiểu Diệp thấy vậy quay mặt liếc nhìn Quân Vũ một cái. Hình như nàng muốn nói gì nhưng lại thôi.

Lý Thanh Loan cầm ngang trường kiếm, chỉ tay vào mặt Hồ Nam Bình, nói:

- Đứa phụ thù, hãy ra đây mà trả nợ máu cho mau.

Hồ Nam Bình đôi mắt loé hào quang. Lão quay qua Tô Bằng Hải nói:

- Đó là đứa con gái của cừu nhân lão phu năm xưa. Cừu nhân đã bị chết dưới tay lão phu, nay nàng muốn báo thù, xin Bang Chủ cho phép...

Tô Bằng Hải không ngăn cản, gật đầu nói:

- Cứ tự ý.

Hồ Nam Bình cúi đầu xá Tô Bằng Hải một xá, rồi mạnh dạn bước ra, nhìn Lý Thanh Loan nói:

- À ! Người là đứa con gái của vợ chồng tên phản bội năm xưa. Nay ta giết người đi cho tuyệt hậu hoạn.

Lý Thanh Loan nói:

- Lão giết cha ta, bức tử mẹ ta, ta phải báo thù.

Hồ Nam Bình cười lớn nói:

- Trên giang hồ nếu nói đến thù hận thì chẳng bao giờ dứt. Nếu lúc đó lệnh tôn không chết mà Hồ Nam Bình ta bị chết thì sao ?

Lý Thanh Loan đôi mắt mở to nói:

- Trong huyết thư thân mẫu ta đã kể rõ câu chuyện và lý do người giết cha ta, người còn có cách gì bào chữa được nữa.

Hồ Nam Bình nói:

- Hừ ! Người đã muốn báo thù cha thì cứ mau mau ra tay còn nói làm gì nữa.

Hồ Nam Bình vốn sợ Lý Thanh Loan nói toạc ra câu chuyện trước kia của lão, nên lão không để cho nàng nói nữa.

Ngược lại Lý Thanh Loan cũng không muốn để cho mọi người biết được chuyện gia đình của nàng, nên nàng im lặng, cất kiếm lên, vung một vòng tròn chém tới. Thân mình nàng nhẹ như cánh bướm.

Hồ Nam Bình thấy Lý Thanh Loan sử dụng kiếm rất chậm, lão vội đưa Nhật Nguyệt Song Luân ra đỡ.

Lý Thanh Loan đợi đến lúc luân kiếm chạm nhau thành linh hạ kiếm xuống, chém qua một nhát. Kiếm thế vù vù, dũng mãnh và nhanh lẹ phi thường.

Hồ Nam Bình giật mình nhảy lui lại đằng sau năm bước.

--- oOo ---